

ЗЕМЛЯ І ПРАЦЯ ЙОГО ІМЕННЯ ТА ЖИТТЯ

Як свідчать сучасні дослідження етимології українського ономастикону ім'я Юрій /або Георгій/ за походженням грецьке і складається з двох слів, що означають – «земля» і «робота» або «праця». Ці слова повною мірою та дуже символічно відображають і Божий промисел у визначенні долі, і основний сенс того, чому самовіддано служив усе своє життя мій добрий наставник, колега і друг – археолог Юрій Малеев.

Він був справжнім і щирим «плугатарем» у всіх своїх життєвих проявах, намірах і справах – і в полі, і в аудиторії, і в конференц-залі, і в бібліотеці чи архіві, і вдома.

Він не шукав роботи – вона сама завжди знаходила його, і було її в нього, що називається – «вище даху». Він робив її чесно, зосереджено, натхненно та добротно, без якоїсь там «задньої» думки на визнання, винагороду чи відшкодування витрачених зусиль. Його незаздрісність і великодушність просто підкупала, а готовність допомогти, прийти на виручку, розрадити, підтримати словом і ділом – надихала, лікувала, а то й взагалі рятувала людей.

Він був абсолютно нездатний на підлоту, лукавство і брехню. З ним же часто-густо поводитись, маючи на озброєнні саме ці «чесноти», і поводитись несправедливо та жорстоко, щоб не сказати – безжально. Але він ніколи і не на кого не ображався, і ніколи (тим більше з прожого!) нікого не судив. Він випромінював справжню, а не показну людяність, надійність, розважливість, мудрість. Кожна зустріч з ним надовго заряджала оптимізмом, позитивною енергією, спокоєм, а ще – добрим народним гумором. Вкупі ж все це надавало людині впевненості у своїх силах, повертало гарний настрій, налаштовувало на роботу і здійснення своїх планів. Він щедро обдаровував теплом і світлом своєї душі всіх без винятку з ким стикався у житті.

Я особисто знав його майже сорок років – спочатку як *Юрія Миколайовича* (асистента кафедри археології КДУ, керівника наших практик, куратора курсових та дипломних робіт), потім як *Юру* – приятного товариша і колегу і, нарешті, як *Юрка* або *Юрася* – близького і надійного друга. Друга, якого так не вистачає зараз, в холодній безодні нашого теперішнього напів-абсурдного життя...

Не можна не згадати, що усі Юрині принадні людські якості були сто відсотково притаманні і його чарівній Музі – Валентині – невтомній трудівниці, чуйній і доброзичливій колежанці, лагідній та дбайливій мамі, вірній, ніжній і розумній дружині. Вони удвох – Юрій та Валентина прекрасно доповнювали один одного і, мабуть, були тими самими половинками, які так рідко знаходять себе у всесвіті життя.

Як відомо, відносно Юриної кончини у «сферах» досі вирує декілька різноманітних версій. Не буду їх згадувати тому, що – якої б з них не дотримувались – Юру, на жаль, не повернеш. Але мушу сказати, що на мою думку, після втрати Валі – душа його просто не витримала самотності і він пішов з життя, щоб вона навечно поєдналася з душею його судженої...

Світла Вам обом, небесна і земна пам'ять, мої любі!